

посадових інструкцій, здійснення підприємством самострахування наслідків професійного ризику бухгалтера (створення відповідних резервів), або ж підписання страхового полісу зі страховою компанією.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Вітлінський В. В. Ризик як комплексне поняття / Вітлінський В. В. // Фінанси України. – 2014. – №5. – С. 122-127.*

Ляхович Діана Степанівна, *магістр 1 курсу*
Данилишин Володимир Іванович, *к.е.н., доцент*
доцент кафедри обліку та фінансів,

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД АДМІНІСТРУВАННЯ ПОДАТКУ НА НЕРУХОМЕ МАЙНО

Економічна реформа, яка проводиться в Україні, потребує визначення реальних доходів місцевих бюджетів. Одним із суттєвих джерел наповнення місцевих бюджетів може стати податок на нерухомість. Вдосконалення податку на нерухомість в Україні є одним із питань, яке має вагомим значення для наповнення місцевих бюджетів і адаптації українського законодавства до стандартів країн-членів ЄС. Світовий досвід запровадження податку на нерухомість може стати одним із головних чинників у вирішенні наведених питань. У зв'язку з цим на сьогодні є надзвичайно важливим вивчення досвіду країн-учасників Європейського Союзу з цього питання, і впровадження зарубіжного досвіду у сфері використання місцевих податків в Україні.

Світовий досвід показує, що податок на нерухомість при використанні правильного підходу може стати однією із вагомим статей доходної частини бюджету. На даний час податок на нерухоме майно існує приблизно в 130 країнах, але значимість його різна. У більшості країн надходження від цього податку становлять від 1 до 3% від загальних податкових надходжень на всіх рівнях структур влади, але є і виключення. Так частка цього податку у власних надходженнях місцевих бюджетів становить від 10% – у Данії, Фінляндії, Греції, Люксембурзі; до 50% – у Бельгії, Латвії, Литві, Польщі, Словенії, Іспанії і майже 100% – у Великій Британії, Естонії, Ірландії [1].

Системи оподаткування нерухомості в кожній країні відрізняються своїми особливостями. Так, у Канаді єдиний податок на нерухоме майно існує в усіх провінціях на місцевому рівні, і загалом ґрунтується на вартості нерухомості, оцінка якої проводиться щороку. Місцеві органи влади планують ставку податку на нерухомість виходячи з передбачуваних бюджетних витрат і наявної бази оподаткування. Отже, ставка податку є змінною величиною.

У Великій Британії встановлено єдиний податок на майно, що використовується для здійснення підприємницької діяльності. Органи місцевого самоврядування справляють податок на нерухомість, його база - передбачувана сума річної орендної плати.

У Франції є три види податків на майно - податок на забудовані ділянки, податок на незабудовані ділянки і податок на житло. Це різні види податків і тому можуть справлятися одночасно. Якщо власність на 1 січня податкового періоду перевищує встановлений у законодавчому порядку рівень, а він склав у 2008 р. 770 тис. євро, то фізичні особи сплачують податок на власність. Ставка податку на власність прогресивна, мінімальний її розмір становить 0,55% і поширюється на чисту вартість

майна від 770 тис. євро до 1,24 млн євро. Максимальна ставка 1,8 % встановлена для власності вартістю понад 16,02 млн євро. Шкала податку щорічно уточнюється.

Майновий податок у Німеччині є одним із найважливіших серед обов'язкових платежів, які входять до місцевих бюджетів цієї країни. Так, податкова ставка на сукупне майно фізичної особи складає 1 % його оціночної вартості, 0,6 % платять підприємства і компанії. У той же час сума, яка не оподатковується, дорівнює 120 тис. євро – для фізичних осіб, 20 тис. євро – для юридичних. Що стосується податку під час купівлі нерухомого майна, то він складає 3,5 % від її кадастрової вартості, що, на відміну від балансової, є вартістю з урахуванням цільового призначення нерухомості.

В Іспанії власникам житла доводиться платити на рік два податки: муніципальний (0,5—2 % від кадастрової вартості житла) і податок на майно 0,2—2,5 %. Для останнього базою може бути і кадастрова вартість об'єкта, і його ринкова ціна [3].

В Україні з 1 січня 2013 року вступила в силу норма Податкового кодексу, згідно з якою фізичні та юридичні особи, в тому числі нерезиденти, які є власниками об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості обкладаються податком. Порядок стягнення податку на нерухомість відмінну від земельної ділянки регулюється статтею 266 Податкового кодексу України, якою визначені об'єкти та база оподаткування, ставки та строки сплати податку, а також пільги та умови їх надання. Базою оподаткування є загальна площа об'єкта нерухомості. Ставки податку встановлюються за рішенням сільської, селищної, міської ради залежно від місця розташування (зональності) та типів таких об'єктів нерухомості у розмірі, що не перевищує 1,5 відсотка розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня звітного (податкового) року (у 2017 р. – 48 грн.), за 1 квадратний метр бази оподаткування. За наявності у власності платника податку об'єкта (об'єктів) житлової нерухомості, загальна площа якого перевищує 300 квадратних метрів (для квартири) та/або 500 квадратних метрів (для будинку), сума податку збільшується на 25000 гривень на рік за кожен такий об'єкт нерухомості [2].

Світовий досвід переконливо свідчить, що майнові податки є найпоширенішими у розвинених країнах і становлять вагомий фінансовий фундамент економічного розвитку у контексті бюджетної децентралізації. Тому використання зарубіжного досвіду оподаткування нерухомого майна з подальшою імплементацією в Україні є конструктивним базисом та необхідною умовою удосконалення нашої податкової системи.

Проте, реалізація прогресивних методів та фіскального досвіду розвинених країн світу повинен ґрунтуватися на врахуванні специфіки розвитку національної економіки, культурно-історичних особливостей та соціально-політичного становища. Україна безальтернативно має перейти до визначення бази оподаткування на основі оцінки ринкової чи кадастрової вартості нерухомості, тому що дана методика лежить у площині справедливого визначення податкового навантаження на платника податків. Однак дані новації мають відбуватися поступово, враховуючи суспільні інтереси, а головне соціально-економічну орієнтованість населення та процесів у країні.

Варто зауважити, що відповідні узагальнення, систематизація та провадження передового досвіду має відбуватися тільки у контексті розвитку податкової культури у платників податків та популяризації сервісного спрямування фіскальних органів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Аблязова Е. З. Світовий досвід оподаткування нерухомості / Е.З. Аблязова // Вісник ОНУ імені І. І. Мечникова, 2013. – Т.18. – Вип. 3/1. – С. 7–10.*

2. Податковий кодекс України: за станом на 1 квітня 2017р [Електронний ресурс]. Офіційний сайт Верховної Ради України – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua>.
3. Стіпахно В.І. Зарубіжний досвід стягнення податку на нерухомість / В.І. Стіпахно // Формування ринкових відносин в Україні. - 2012. - № 9. - С. 18-25.

Креховецька Наталія Євгенівна, студентка 4 курсу,
Вакун Оксана Володимирівна, к.е.н.,
доцент кафедри обліку та фінансів,

ВИТРАТИ ОСНОВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В СИСТЕМІ ОБЛІКУ

Витрати – це складна та проблематична економічна категорія, що займає особливо значуще місце в управлінні фірмою. Це пояснюється тим, що витрати здійснюють великий вплив на фінансовий результат діяльності підприємства, враховуються при визначенні собівартості продукції, демонструють ступінь організації виробництва, застосовуються для визначення ефективності функціонування підприємства шляхом зіставлення витрат та результатів діяльності. Витрати є об'єктом бухгалтерського обліку і основним показником діяльності фірми. Методологічні основи формування в бухгалтерському обліку інформації про витрати підприємств усіх форм власності (крім банків і бюджетних установ) та її розкриття у фінансовій звітності регламентуються Положенням (стандартом) бухгалтерського обліку 16 «Витрати».

Витрати – це зменшення економічних вигод у вигляді вибуття активів або збільшення зобов'язань, яке призводить до зменшення власного капіталу (за винятком зменшення капіталу за рахунок його вилучення або розподілу власниками) [1].

Важливе місце в структурі всіх витрат підприємства належить витратам основної діяльності. Сюди входять витрати пов'язані з виготовленням та реалізацією продукції, робіт та послуг, що забезпечує основну частину доходу фірми. Усі витрати основної діяльності групуються за різними класифікаційними ознаками. Класифікація витрат відіграє велику роль для результативного управління ними, їх планування, аналізу, регулювання та контролю.

Найбільший внесок у дослідження витрат і їх класифікації зробили Нападовська Л. В., Бутинець Ф. Ф., Крупка Я. Д., Давидович І. Є., Партин Г. О., Задорожний З. В., Омецінська І. Я., Грещак М. Г., Коцюба О. С., Ночовна Ю. О., Дроб'язко С. І., Когут У. І. та ін. У працях авторів наводяться теоретичні основи та практичні рекомендації щодо обліку витрат, а саме: розглядається поняття витрат, їх класифікація, висвітлюються деякі аспекти стосовно застосування певної класифікації для окремих управлінських завдань, розглядаються методи обліку витрат, методики здійснення аудиту витрат та ін.

Враховуючи те, що поділ витрат спрямований на вирішення найрізноманітніших завдань управління, в літературі зустрічаються різні групування видів витрат за ознаками їх класифікації. Як справедливо стверджує Нападовська Л. В., ознак класифікації має бути рівно стільки, щоб можна було з їх допомогою отримати найбільш повну інформацію з метою задоволення потреб різних груп споживачів [2]. Бутинець Ф. Ф. зазначає, що велике значення класифікації витрат полягає в управлінні ними і, перш за все, для здійснення калькуляції собівартості продукції для різних потреб управління підприємства [3].